

tage, hvad jeg udtalte i Fælledsudvalgets Møde i Aftes, at et Udførselsforbud er en Foranstaltning, der er saa meget i Strid med vor hele øvrige økonomiske Lovgivning, at vi maa antage, at der maatte foreligge stærke Grunde for at gaa ind derpaa . . .” og senere udtaler den daværende Ordfører overfor det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup): „Det ærede Medlem sagde, at et overveiende Flertal i det andet Thing og mange Medlemmer her i Salen mene, at der i Diebliffet er fuld Begrundelse for et Udførselsforbud; denne Mening maa de Herrer have saa meget de ville for mig; men een Ting staar fast, og det er det, at naar Rigsdagen vedtager denne Lov, har Rigsdagen ikke denne Mening, det er sikkert“.

De Bemærkninger, som det ærede Medlem for Randers (Littichau) fremsatte, giver mig ikke Anledning til at udtale mig videre. Det ærede Medlem udtalte jo i al Almindelighed, at man maatte se meget paa Landbrugets Interesser i et Land som Danmark, og deri giver jeg ham fuldstændig Ret. Vi ere enige om Hovedsynspunktet, men ikke om, hvilke Midler der kunne tjene til at føre til dette Maal. Min Stilling til denne Sag er særlig begrundet af Hensyn til Landbruget, ligejøm jo det ærede Medlems ogsaa er. Ja, kun en enskelt Bemærkning, som det ærede Medlem gjorde mod vort Østeændringsforslag, skal jeg omtale. Det ærede Medlem kunde ikke billige, at vi i Ændringsforslag Nr. 13 til § 10 foreslaa, at Østene „og Fabrikantens Navn“ skulde udelades; han mente, at man let kunde klippe en Seddel paa Østene. Ja, naar Østene komme fra Amerika, og Ingen veed, hvem Fabrikanten er, saa kan man ikke sætte Fabrikantens Navn paa; man kan sætte Houl eller Per, eller hvad man vil, men det har man kun lidt Fornøielse af. Det ærede Medlem for Bestervig (N. Andersen) havde lidt Frygt for helt at stryge Udførselsforbudet af Loven. Han var bange for, at man i England ikke vilde synes om et saadant Tilbagestrid. Den Frygt undrer mig noget. Da han staar paa det Standpunkt, at han ser saadan paa Udførselsforbudet, at det er fuldstændig unyttigt — for ikke at bruge et stærkere Udtryk — i enhver Henseende, undrer det mig, at han kan frygte for, at dette, ikke i den nye Lov at optage den Bemyndigelse, Ministeren havde i den gamle til at sætte Udførselsforbud i Kraft, naar han fandt det nødvendigt, skulde kunne vække den allermindste Vængstelse i England. At alle de, der staa paa det Standpunkt, at et Udførselsforbud er en meget vigtig Foranstalt-

ning, kunne nære en saadan Tænkning, kan jeg forstaa; men hos det ærede Medlem, der finder et saadant Udførselsforbud fuldstændig ligegyldigt, synes jeg nok, at den Frygt er mig noget mærkelig; men jeg tror ikke, at han behøver at frygte i den Henseende. Hans Frygt var vistnok forøvrigt heller ikke stor. Det forekommer mig, at dersom man i England lægger Mærke til det, maa det snarere styrke Tilliden til vort Smør, for saa ville de som fornuftige Mennesker indse, at naar Ministeren i den gamle Lov har haft denne Bemyndigelse og ikke brugt den, er det, fordi der ikke har været Grund til det, og naar den danske Rigsdag nu sætter Bemyndigelsen helt ud, er det i Erkjendelse af det Samme, og det viser altsaa, at Engländerne have god Grund til fremdeles at nære fuld Tillid til det danske Smør, end ogsaa næsten mere end før. Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) var jo ikke tilfreds med vort Ændringsforslag under Nr. 17 til § 11, hvori vi vilde tillade, at de, der tilvirke Smør, ogsaa maa fabricere Margarine o.s.v. Han mente, at den Garanti — at Smør og Margarine ikke maa forefindes i samme Lokaler — der saa var i denne Bestemmelse mod Forfalskning, var lig Null. Mere betryggende vilde det være, naar samme Mand slet ikke maatte fabricere baade Margarine og Smør. Deri er jeg ikke enig. Jeg tror ikke, der er Spor af Garanti deri. Det kan kun føre til, at Manden etablerer sig en Forretning ved Siden af under anden Mand's Navn. Nei, Garantien kan kun søges i, at de Væxer ikke maa komme i samme Lokale; men som jeg sagde før, Flertallet har ikke Noget imod at blive staaende paa den gamle Lov i den Henseende, hvis man fra anden Side satte Pris paa det; men man finder det aldeles urigtigt ogsaa at forbyde den, der producerer Smør, ogsaa at fabricere Margarineost. Hvem skal da gjøre det, naar ikke de, der tilvirke Smør og have det væsentlige Materiale til Fabricationen deraf, nemlig Mælken, maa gjøre det? At forbyde dem, der have Mælken, at lave Margarineost, forekommer mig at være en meget mærkelig Bestemmelse. — Den høitærede Minister har vist ikke, da jeg før havde Ørdet, rigtigt hørt, hvorledes jeg refererede hans Udtalelser i Udvalget. Jeg sagde dengang, at Flertallet havde forstaaet dem paa den Maade, at hvis han igjen fik en Bemyndigelse til at sætte Udførselsforbudet i Kraft, naar han fandt det nødvendigt, vilde han, dersom det var paa et endelig Lov, eller dog en Lov, der gjaldt for en længere Arrække, sætte Udførsels-